

MANUS – LÄGERDRAMA 2026

Innehåll

Till ledaren – Kort bakgrundstext till dramat	1
Till ledaren – Kort sammanfattning av budskapet:	1
Personbeskrivningar:.....	3
DAG 1 TISDAG- INTRODUKTION	5
DAG 2 ONSDAG- TRO SOM ETT SENAPSKORN	8
DAG 3 torsdag – TRO PÅ FÖRLÅTELSE	13
DAG 4 fredag– DU FÅR TRO PÅ GUD	20
DAG 5 lördag – TRO PÅ BÖN	25
DAG 6 söndag - EN TRO SOM BÄR.....	33
Samtalsfrågor till bibelstudierna.....	40

Till ledaren – Kort bakgrundstext till dramat

I årets bibeldrama kommer vi få besöka den lilla byn Lilleby. Här får vi möta de tre vännerna Vilda, Ebbe och Ingrid. Även Ingrids storebror August och UV-ledaren Tobbe. Men framför allt kommer vi få träffa Arne som är butikschef i byns secondhandbutik Retro. Här finns även ett litet Café där Eivor arbetar. Budskapet kommer varje dag handla om tro på olika sätt. Lägrets vision "*Tro. Då, nu och för all framtid*" kommer vara en grund till dramat under hela veckan som vi vill förmedla till scouterna.

Till ledaren – Kort sammanfattning av budskapet:

Onsdag, Tro som ett senapskorn – I dagens drama vill vi lyfta fram att det inte spelar någon roll hur stor din tro är. Även en tro som är liten som ett senapskorn, har lika mycket kraft och spelar lika mycket roll för Gud. Dagens bibelvers: Matteus 17:20 - "Sannerligen, om ni har tro så stor som ett senapskorn kan ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting blir omöjligt för er."

Torsdag, Tro på förlåtelse – Den här dagen funderar barnen i dramat kring förlåtelse. Vad innebär det att säga förlåt och att förlåta? Vi vill få fram att Gud

förlåter mig och därför ska vi också förlåta andra. Att säga ordet förlåt visar att man ångrar det man gjort och att man inte vill göra om det. Det är viktigt att säga förlåt för att kunna vända en jobbig känsla till något bättre. Dagens bibelvers: Efesierbrevet 4:32 - "Var goda mot varandra, visa medkänsla och förlåt varandra, liksom Gud har förlåtit er i Kristus."

Fredag, Du får tro på Gud – Budskapet i dagens drama påminner oss om att vi får tro på Gud i alla situationer. Ibland kan det vara svårt att tro på sig själv, men när vi sätter vår tro till GUD vill han ge oss kraft även om vi inte alltid känner det. Med hans hjälp klarar vi mer än vad vi tror. Dagens bibelvers - Filipperbrevet 4:13 – "Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft."

Lördag, Våga tro på bön – I dagens drama vill vi lyfta fram att det alltid är värt att testa att be och att också våga tro på att Gud hör våra böner på riktigt. Även i de svåraste stunder. Men också påminna oss om att svaren på våra böner inte alltid blir som vi tänker. Och att då försöka lita på att Gud har en plan. Dagens bibelvers: Matteus 7:7–8 – "Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas."

Söndag, En tro som bär – Idag funderar dramagänget på ifall Gud tar sommarlov, men får lära sig att Gud inte bara är med oss på UV och läger, utan hela tiden, varje dag. Om vi vill och väljer att lita på honom, så har vi en tro som bär oss nu och hela livet. Dagens bibelvers: Hebreerbrevet 13:8 - "Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet".

Personbeskrivningar:

Namn: Ebbe

Ålder: 11

Hobby: Skejta

Sysselsättning: Går i femman

Namn: Ingrid

Ålder: 11

Hobby: Virka, måla och läsa

Sysselsättning: Går i femman

Namn: Vilda

Ålder: 11

Hobby: Allt som har med sport att göra

Sysselsättning: Går i femman

Namn: August

Ålder: 15

Hobby: Spela musik och hänga med kompisar

Sysselsättning: Extra jobbar i Retrobutiken

Namn: Tobbe

Ålder: 40

Hobby: UV-ledare i Scouterna

Sysselsättning: Ordförande i Lillebys samhällsförening

Namn: Arne

Ålder: 67

Hobby: Samla på gamla saker som har en historia.

Sysselsättning: Butikschef för secondhandbutiken Retro.

Namn: Eivor

Ålder: 63

Hobby: Baka bullar

Sysselsättning: Cafépersonal i Retrobutiken.

DAG 1 TISDAG- INTRODUKTION

Intro

Arne öppnar secondhandbutiken ReTRO och vrider av radion när introlåten tar slut. Han går runt i butiken med en dammvippa och dammar av varorna och hyllorna, medan berättaren pratar.

Berättaren: På en plats långt bort ifrån stan ligger den lilla byn Lilleby. En by där alla känner alla och där de flesta är antingen släkt, vänner eller grannar. Typ. I Lillebys centrum ligger byns pärla, secondhandbutiken ReTRO, som startades upp 1998 av butikschefen Arne tillsammans med hans fru Maj-Britt. Efter Maj-Britts bortgång driver nu Arne butiken på egen hand och lägger ner hela sitt hjärta och allt sitt engagemang i butiken. Han älskar gamla prylar som har en historia och är en klok farbror som brinner allra mest för Jesus.

Eivor kommer in i butiken med en kopp kaffe till Arne.

Eivor: Arne, jag har satt på lite kaffe här till dig. Vill du ha en kopp?

Arne: Tack gärna snälla Eivor! Du skämmer allt bort mig ordentligt här i butiken.

Berättaren: Juste, Arne är inte den enda som jobbar i butiken ReTRO. I butiken finns ett litet café där Eivor jobbar och serverar kunderna kaffe och nybakade bullar. Arne och Eivor har känt varandra länge nu och båda två uppskattar verkligen varandras sällskap i butiken. Sen har vi ju August också, Arnes äldste barnbarn, som extraknacker i butiken när han inte går i skolan, spelar gitarr eller är på UV. August är som de flesta tonåringar, morgontrött och lite lagom slarvig.

Ebbe kommer inåkande i butiken på sin skejtboard.

Ebbe: Morfar/farfar! Gissa vem som fick alla rätt på historieprovet! Tack för hjälpen morfar/farfar!

In kommer också Ingrid och Vilda.

Vilda: Och jag gjorde flest poäng av alla idag när vi spelade basket på rasten!

Ebbe och Vilda gör high-five med varandra och slår sig ner i en soffa.

Ingrid: August! Tog du med min bok från biblioteket som mamma sa till dig i morse?

August: Din bok? *(August ser förvirrad ut och svarar sen ironiskt)* Ja juste, den skulle jag väl aldrig glömma. Jag har ju alltid så bra koll på mina saker, så det är klart att jag kommer ihåg dina.

Ingrid: Men August...

Berättaren: Okej, häng med här nu för nu kan det bli lite rörigt! August, som ju var Arnes barnbarn, är storebror till Ingrid. Arne är deras morfar, men Arne är också farfar till Ebbe, som då alltså är kusin med August och Ingrid. Därav kallar de alla tre oftast Arne för morfar/farfar. Vilda däremot är inte släkt med någon, utan bara allra bästa vän med både Ebbe och Ingrid. Och dessutom granne till Ingrid och August.

Tobbe kommer in i butiken.

Berättaren: Men titta, här kommer visst dagens första kund till ReTRO. Tobbe, Lillebys stoltaste UV-ledare. Han är erfaren och kunnig, men har nära till sina ofta väldigt explosiva känslor.

Tobbe: Du Arne, har du kvar den där gamla fällkniven som du sa att du hade fått in förra veckan? Vi ska nämligen jobba med knivmärket på UV den närmsta tiden.

Arne: Jajamän, den har du här.

Eivor: Kaffe?

Eivor dyker upp bakom Tobbe för att erbjuda en kopp kaffe, men Tobbe blir rädd och hoppar till.

Tobbe: AAA! Hjälp vad du skräms! Nej tack, jag måste vidare. Ses vi på uv imorgon scouter?

Scouterna: Absolut!

Berättaren: Det här lite spretiga men härliga gänget, kommer vi få möta under veckan och få vara med i deras olika funderingar kring tro, tron på Jesus. Och är det något vi kommer bli påmind om, så är det det som du alltid brukar säga Arne.

Arne: Välkomna in i butiken, vad kan jag hjälpa dig med?

Berättaren: Nej men inte det Arne. Det andra som du alltid brukar säga!

Arne: Jaha nu förstår jag. Du menar att Jesus är densamme igår, idag och för all framtid.

Berättaren: Just det! Välkomna tillbaka imorgon!

Allihop: Vi ses!

Outro

DAG 2 ONSDAG- TRO SOM ETT SENAPSKORN

Intro

Arne öppnar secondhandbutiken ReTRO och vrider av radion när introlåten tar slut. Ingrid sitter i butikens cafédél och virkar, medan storebror August hjälper till att packa upp varor i butiken.

August: Weey, titta morfar/farfar vilken gammal retroburk.

August visar upp en gammal plåtburk från en av kassarna.

Arne: Ja men se vilken utomordentlig liten plåtburk! Undra vad de har använt den till. Tänk vilken historia det finns bakom varje pryl som kommer in till oss.

In i butiken kommer Ebbe för att hämta Ingrid inför hennes första gång på UV.

Ebbe: Ingrid, kommer du? Det är dags att gå nu!

Medan berättaren pratar stannar Ebbe till vid August och kollar vad han packar upp för gamla prylar ur kassarna.

Berättaren: Idag är det första gången som Ingrid ska följa med på UV. Ebbe och Vilda har varit på UV många gånger, men Ingrid har aldrig riktigt vågat följa med. Hon är inte lika van som Ebbe och Vilda är när det kommer till att gå till kyrkan. Men samtidigt tycker hon att det låter väldigt roligt och spännande. Hon har ju fått höra av Vilda och Ebbe om alla roliga saker som de verkar hitta på där på UV. Och August, hennes storebror som nu är ledarscout, har ju gått på UV i flera år och han verkar stortrivas. Så idag är det dags. Hon känner sig pirrig, rädd, nyfiken och nervös på samma gång. Ebbe har lovat att de kan gå till UV tillsammans, så kanske det känns lite bättre.

Ingrid: Jag vet inte riktigt om jag kan följa med tyvärr! Det ser ut som om morfar/farfar har massor att göra här. Bäst att jag stannar och hjälper till.

Arne: Jag klarar mig fint, följ med Ebbe du!

Ingrid: Men August ska ju också gå på UV nu, då blir du ju ensam här. Det känns väl inte så kul. Det är bäst jag stannar. Jag kan följa med en annan gång i stället.

Ebbe: Men kom nu Ingrid, det kommer gå bra. Morfar/farfar klarar sig.

Arne: Det är fint att du tänker på mig Ingrid, men jag blir inte ensam. Eivor är ju här också. Du behöver inte vara rädd, det kommer bli kul. Du har ju både Ebbe, Vilda och August där. Seså, i väg med er nu!

Eivor: Ja, jag är ju här och hjälper Arne. Mig blir han inte av med. Ha det så kul nu!

Berättaren: Ingrid tvekar, men följer ändå med Ebbe till slut. När de närmar sig UV blir Ingrid återigen osäker och tvekar, men Ebbe ser till att hon hänger med hela vägen fram och ger henne en liten extra knuff som lite hjälp på traven.

Ebbe: Så nu är vi framme!

Ebbe knuffar till Ingrid rakt in i Tobbe som blir orimligt rädd och skriker högt av rädsla. Ingrid blir också rädd och hoppar till, vilket gör att Ebbe också blir rädd och skriker till.

Tobbe: Oj förlåt! Välkommen till UV, kul att se dig här!

Ebbe: Det här är Ingrid och hon är min kusin. Och August lillasyster.

Tobbe: Jo jag vet, jag känner ju till de flesta här i Lilleby.

Ebbe: Aha, kolla Ingrid där är Vilda, vi går dit!

Ebbe och Ingrid går bort till Vilda medan Tobbe gör sig redo för att starta kvällen. August kommer inspringande i sista stund och ställer sig bredvid Ebbe, Ingrid och Vilda.

Tobbe: Välkomna hit ikväll! Kul att du är här Ingrid, hoppas du ska trivas hos oss. Idag ska vi öva på att göra upp eld inför helgens hajk, eller överlevnaden som jag har valt att kalla det. Vi ska använda oss av tändstål. Det behövs bara en liten gnista, så kan man sen göra en stor eld. Bara man håller sig lugn och sansad. Börja med att bygga upp en grund med lite ved så att vi har något att tända i, så ska vi se om vi kan få fyr på det sen.

Uvarna börjar bygga upp en pagodeld tillsammans och Tobbe ger tändstålet till August.

Tobbe: Sådär August, du får prova att tända först. Som jag sa innan - nu är det bara att hålla sig lugn, göra det kontrollerat och viktigast av allt - få inte panik. Jag litar på dig.

August börjar sjunga och använder tändstålet som instrument.

August: Du kan lita på mig, ja ja ja, du kan lita på mig!

Han spinner vidare på ett elgitarrsolo och blir till sist avbruten av Tobbe.

Tobbe: Sätt i gång nu August.

August börjar tända och det flyger gnistor. Tobbe hoppar till av rädsla.

Tobbe: Woah, hjälp, brinner det någonstans? Ta det lugnt allihop, ingen panik nu. Det finns ingen eld någonstans och allt är helt under kontroll. Eller hur August? Jag tror vi nöjer oss med eld för idag, nu går vi vidare till dagens andakt.

Ingrid viskar till Ebbe.

Ingrid: Andakt? Vad är det?

Ebbe: Andjakt? Ja men det är ju typ som Älgjakt. Du vet ute i skogen när man jagar älg. Jag har varit med min pappa många gånger. Vet du förresten hur älgar låter? *(Ebbe sätter händerna för munnen och näsan och försöker låta som en älg.)*

Tobbe: Ursäkta Ebbe, vad gör du?

Ebbe: Jo det är så att jag är väldigt bra på att låta som en älg. Lyssna här! *(Ebbe härmar en älg igen men varken Tobbe eller någon annan ser särskilt imponerad ut.)*

Ebbe: Ja, alltså Ingrid undrade vad en andjakt var och då berättade jag att det är typ som älgjakt och därför visade jag min dolda talang.

Tobbe: Jaha okej. Men nu är det så att det inte är andjakt vi ska ha, utan andakt. Och det innebär att vi tar en stund där vi blir stilla, någon berättar något om Gud och sen brukar vi avsluta med att be till honom.

Ebbe: Jaha, juste. Ja, det var mitt andra alternativ.

Tobbe: Jag tänkte idag att jag bara kunde berätta lite kort om när jag började tro på Gud. Det var nämligen på UV som jag fick höra om Gud för första gången. Det var min UV-ledare Majken som berättade om hur hon fått möta Jesus. Det gjorde något med mig, det gjorde mig nyfiken. Hon berättade att Gud älskar mig, att han alltid är med mig och att han tar hand om mig. Sen sa hon att om man ville börja tro på Gud så kunde vi be tillsammans. Jag och några till i min patrull sa att vi ville börja tro på Gud så då bad vi tillsammans. Och sedan den dagen har jag varit säker på att Gud älskar mig och jag är så glad över att jag valde att tro på Gud.

Berättaren: På väg hem från UV känner sig Ingrid glad men också fundersam. Hon tyckte att det var en rolig kväll, men passar hon verkligen in på uv? Allt är ju så nytt det här med scouting och tron på Gud. Gänget svänger förbi ReTRO på vägen hem. Har de tur finns det några frallor över från dagen.

Arne: Hej på er, kom in! Eivor, Eivor! Har du några frallor över från dagen? De kan vi väl bjuda barnen på?

Eivor: Jag fixar det!

Arne: Eivor du tar med en till mig med är du gullig? Tack!

Eivor blir lite röd i ansiktet och glad över att han kallade henne gullig.

Arne: Jaha Ingrid, hur tyckte du det var på UV nu då?

Ingrid: Jodå det var roligt. Det var ju en bra patrull och så och Tobbe är ju rolig och lite märklig. Men jag är nog lite tveksam på om jag kommer fortsätta.

Arne: Jaså varför då?

Ingrid: Nej men jag kan ju ingenting om scouting och sådant som man gör på UV.

Ebbe: Men det kan ju inte jag heller, man lär sig.

Ingrid: Ja men det är inte bara det, du kan ju i alla fall det här med Gud och är så säker på din tro. Och så är det ju med alla på UV. Du Vilda har ju trott på Gud sen du var liten och Tobbe berättade ju att han var helt bombsäker på att Gud finns, men jag vet inte riktigt vad jag tror på. Alltså jag tror kanske lite, men bara yttepytte lite. Nej jag passar nog inte på UV.

Arne: Vet du vad?

Han går och plockar ner den där gamla retro plåtburken som de fick in tidigare idag ifrån en hylla i butiken.

Arne: Innan när jag plockade fram den här fina burken du visade mig August, så såg jag att det var något i den. Ser ni vad det här är?

Barnen: Nej!

Arne: Det här är senapskorn. Det fick mig att tänka på att i bibeln står det att en tro kan vara så liten som ett senapskorn. Så här står det i Matteus 17:20B "Jag försäkrar

er att om er tro bara var så stor som ett senapsfrö kunde ni säga till det här berget, flytta dig dit bort, och det skulle göra det. Inget skulle vara omöjligt för er”.

Och för Gud räcker det med en så liten tro på honom. Tänk att det till och med står att en så liten tro som ett senapskorn kan flytta berg, så stark kraft har den. Han älskar dig och bryr sig om dig. Man behöver inte veta eller kunna så mycket. Men vet du också vad som är bra med det här fröet? Att om man planterar det så kan det växa och bli större. Och likadant är det med din tro, att det kan få växa och bli större.

August: Ja, typ som när vi skulle göra eld på UV idag. Tänk att det bara behövs en liten gnista för att det ska bli en eld. Det lilla du känner Gud, kan få vara den lilla gnistan.

Arne: Det var fint sagt August. Och oavsett hur stor tro vi har så är det en sak som är säker. Jesus är densamme då, nu och för all framtid.

Eivor kommer in och avbryter lite försiktigt i samtalet.

Eivor: Ursäkta, men kan jag ta eran disk?

Arne: Oj är klockan så mycket redan? Ja då är det dags att stänga butiken. Vi ses imorgon igen. Hejdå!

Outro

DAG 3 torsdag – TRO PÅ FÖRLÅTELSE

Intro

Arne öppnar secondhandbutiken ReTRO och vrider av radion när introlåten tar slut. August, Ebbe och Ingrid kommer in medan introt spelar och underhåller sig med det som finns inne i butiken. Ebbe glider runt på sin skateboard inne i butiken.

Arne: Ebbe var försiktig snälla! Du vet vad jag har sagt om att åka på den där inomhus. Du kan ju ha sönder någonting.

Telefonen ringer och Arne svarar.

Arne: Men va? Ojdå det låter inte alls bra. Usch, stackars stackars Ulla-Bella! Hälsa min lilla älskling att jag kommer så fort jag kan.

Arne är synligt orolig och stressad när han lägger på telefonen. Eivor hör att Arne låter orolig och skyndar sig dit.

Arne: Allihop, det är en krissituation som har uppstått här nu. Min granne ringde precis och Ulla-Bella mår inte bra där hemma, hon har blivit akut dålig. Hon har spytt och är helt orkeslös och bara ligger och orkar inte göra någonting. Ulla-Bella har berättat för mig tidigare att hon inte gillar att vara ensam hemma när hon är sjuk. Så det är bäst att jag skyndar mig hem till henne.

Eivor: Jaha, men då är det kanske bäst att du skyndar dig hem till den där Ulla-Bella då. Jag kan ta hand om butiken så länge.

Eivor suckar djupt och ser lite ledsen ut.

Arne: Jaha vad snällt, men jag tänkte ju fråga dig Eivor om du hade kunnat tänka dig att följa med mig och kolla till Ulla-Bella? Jag tycker att det känns lite jobbigt att åka dit ensam.

Eivor ser förvånad ut och lite smickrad.

Eivor: Vill du att jag ska följa med? Men, vad tror du att Ulla-Bella säger om jag följer med? Hon undrar kanske vem jag är och vad jag gör där. Det blir kanske lite konstigt?

Arne: Nejdå, hon tycker nog bara att det är kul att få träffa dig. Hon är så social av sig och älskar att träffa nya människor.

Ebbe: Alltså Eivor det är nog bra om du följer med morfar/farfar så att han inte behöver åka ensam till Ulla-Bella. Du vet, han blir så orolig så fort det är något med hans katt.

Ingrid: Ja du vet, ibland undrar man ju om han inte tycker om katten mer än vad han tycker om oss!

Eivor: En katt? Är Ulla-Bella en katt? Jaha då förstår jag. Klart jag följer med!
(Eivor ser lättad och glad ut.) Men hur gör vi med butiken? Vem tar hand om den?

Berättaren: Arne tycker att hans barnbarn är stora nog att sköta om butiken på egen hand. August, som är äldst, får huvudansvaret att se till att allt sköts som det ska. Sedan skyndar sig Arne och Eivor i väg så snabbt de kan, så att inte stackars Ulla-Bella ska behöva vara ensam länge till. Barnen tycker att det låter som ett roligt ansvar och väljer snabbt de uppgifterna som känns roligast.

Ingrid: Jag tar kassan!

Ebbe: Pax att vara Eivor och jobba i caféet!

Ingrid springer till kassan, medan Ebbe tar på sig Eivors förkläde och ställer sig i caféet. De börjar imitera Arne och Eivor och skrattar högt.

Ebbe: Arne, jag har gjort en liten smörgås här åt dig. Kan du inte komma hit och sätta dig, så kan vi väl sitta här tillsammans och prata lite och ha trevligt?

Ingrid: Åh tack snälla Eivor, vad du är gullig! Jag ska bara göra färdigt bokföringen här så kommer jag så fort jag kan. Puss puss!

August: Hallå skärp er nu, det kan ju komma en kund när som helst och då kan ni ju inte stå där och larva er! Vi måste verka proffsiga och seriösa! Det är ett stort ansvar vi har här nu.

Vilda kommer inspringandes i butiken i full fart och med en boll i händerna.

Vilda: Hallå, vad gör ni här inne? Ska ni inte med ut och träna inför imorgon? Det är ju Lillebys årliga idrottsdag imorgon. En av de viktigaste dagarna på hela året! Ni kan ju inte vara här inne och lata er, då kommer ni ju aldrig ha någon chans att vinna! Var är Arne och Eivor förresten? Och Ebbe vad gör du i caféet egentligen?

Ingrid: Eivor och morfar/farfar är och tar hand om Ulla-Bella. Hon hade tydligen blivit sjuk, så det var väldigt bråttom. Så nu är det vi som bestämmer här i Retro!

Vilda: Aha vad kul, vad kan jag hjälpa till med?

Ebbe: Fråga August, det är han som är chefen!

Vilda: August, vad kan jag hjälpa till med? Här, fånga!

Vilda passar bollen till August som fångar och tänker passa vidare till Ingrid. Men istället råkar August skjuta ner en porslinsvas som står på kassan. Den åker i backen och går sönder. Alla stannar till.

Ebbe och Ingrid: Oj, hoppsan!

Vilda: Det gör nog inget, det är ju bara en gammal vas som ändå ingen vill köpa.

August ser helt förskräckt ut.

August: Det där är inte bara en gammal vas. Det är morfar/farfars favoritvas. Han brukar berätta om när han fick den som avslutningspresent när han hade gjort lumpen. Den där vasen var liksom inte till salu!

Berättaren: Arne brukade alltid prata om att gamla saker har ett stort värde och att gamla saker bär på en viktig historia. Därför visste August precis hur mycket den där vasen betydde för sin morfar. Vad skulle han göra nu?

Dörren öppnas och in kommer Tobbe med en blombukett i handen.

August: Det kommer en kund!

Vilda, Ebbe, Ingrid och August gör så gott de kan för att försöka gömma den trasiga vasen på golvet.

August: Eh, hej Tobbe. Kommer du?

Tobbe: Hejsan hejsan, nu har det blivit lite kris och panik här. Det är jag som har klantat till det lite som vanligt. Jag måste fixa en present till min fru som visst fyller år idag. Annars är det att sova på soffan som gäller för mig resten av livet! Jag har blommor, men behöver en vas. Typ en sådan vas som Arne brukar ha stående här på kassan. Den har han stolt visat upp många gånger.

Tobbe söker med blicken efter vasen men ser förvånad ut när han inte kan se vasen någonstans.

Ingrid: Morfar/farfars vas? Konstigt, han måste ha flyttat på den! Kom här så kan vi se om vi hittar någon annan vas i stället. Det finns massa vaser här som är mycket finare och bättre säkert. *Ingrid drar i väg Tobbe så att han inte ska märka något. Ebbe springer i väg och hämtar en fralla i caféet för att försöka distrahera Tobbe ännu mer.*

Ebbe: Får man bjuda på en fralla kanske?

August: Du kanske vill höra en sång Tobbe? Jag kan spela för dig!
August börjar spela och sjunga Senapssången för att distrahera Tobbe ännu mer. Under tiden ser Vilda i fönstret hur Arne och Eivor redan är tillbaka och på väg in i butiken.

Vilda: Personalmöte! Och det är snabbt!

August: Oj, personalmöte, det låter inte bra! Tobbe, vi kommer snart tillbaka. Fortsätt kolla runt här lite du, så ska vi snart hjälpa dig.

Vilda, Ingrid, Ebbe och August ställer sig i en ring med armarna runt varandra och pratar ihop sig.

Vilda: Arne och Eivor är tillbaka, de kommer in här vilken sekund som helst. Vad gör vi?

Ebbe: Jag kan ringa till morfar/farfar och låtsas vara Ulla-Bella. Och så säger jag att han måste komma hem igen. Jag är skitbra på att låta som en katt, lyssna på detta!
Ebbe härmar en katt som jamar högt.

Vilda: Ebbe, en katt kan väl inte prata heller. Det där kommer Arne aldrig gå på!

Ebbe: Jo, han brukar ju alltid säga att Ulla-Bella pratar med honom. Det är klart han kommer gå på det.

Vilda: Skärp dig Ebbe, det är allvar nu på riktigt!

Ingrid: August du får helt enkelt berätta för morfar/farfar vad som har hänt och säga förlåt. Det var ju ändå du som tog sönder vassen.

August: Va, jag? Det var ju Vilda som kom in här och stojade och började kasta med bollen. Hon får berätta!

Vilda: Men till skillnad från dig så tog ju jag inte sönder något. Jag har nämligen lite bättre bollkontroll än vad du har, så du kan inte skylla detta på mig!

August: Har du ju inte! Och förresten kommer morfar/farfar aldrig kunna förlåta detta, så det spelar ingen roll om vi säger förlåt eller inte. Vasen kommer ju liksom inte bli hel igen bara för att vi säger förlåt.

Ebbe: Vadå vi? Det är ju fortfarande ditt fel. Jag är helt oskyldig. Men jag håller med, vad ska ett förlåt hjälpa? Det är kanske bättre att vi inte säger något om vasen, för då kanske han inte märker det och då behöver han inte bli ledsen. Alltså, jag är ju ett geni!

Ingrid: De är på väg in genom dörren nu! Skynda er, vi måste gömma den trasiga vasen!

Alla hjälps åt att plocka undan så gott det går, men missar en skärva och när Arne och Eivor kommer in i butiken står alla och ler så stort de bara kan.

Arne: Hallå, nu är vi tillbaka!

Ingrid: Hej Eivor och morfar/farfar! Hur har det gått med Ulla-Bella?

August: Kom, sätt er i soffan här medan ni berättar. Ni måste ju vara helt slut efter denna dramatiska händelse.

August leder Eivor och Arne till soffan för att försöka få i väg dem från kaoset.

Arne: Ulla-Bella mår bra efter omständigheterna. Det var så förstår ni att jag råkade lämna framme en skål med ostbågar på bordet igår kväll. Och det tyckte lilla Ulla-Bella var så lockande, så hon hoppade upp på bordet och åt upp alla som var kvar. Så det var ju därför lilla Ullis-Bullis hade kräcks och hade så ont i magen. Stackars lilla pluttan! Men som tur var hade jag med mig Eivor som vet att katter inte mår bra av ostbågar. Det är inte bra för deras matsmältning tydligen. Så nu har hon fått tabletter av Eivor och nu är allt under kontroll. Nu ska hon bara vila upp sig där hemma, husses lilla älskling. Vad hade jag gjort utan dig Eivor?!

Ingrid: Vilken tur att allt är lugnt med Ulla-Bella, det var skönt att höra!

Arne: Men hur har det gått för er nu då? Har det gått bra? Är det något som har gått sönder?

August: Gått sönder? Nej, varför tror du det?

Arne: Det ser ut som att det ligger en skärva där borta på golvet. Vad kommer den ifrån?

Ebbe: En skärva? Nej det tror jag inte att det är, det ser mer ut som en stor råtta tycker jag! Akta er, den kommer säkert bita oss allihop. Det är nog bäst att vi skyndar oss ut härifrån och aldrig mer kommer tillbaka!

Arne: Men lilla Ebbe, så dåligt ser jag inte än. Det är klart att det inte är en råtta. Och var är min vas som brukar stå på bänken vid kassan?

Ebbe: Råttan har säkert ätit upp den!

Arne: Kan det vara så att ni råkat ta sönder vasen och att det är därför du försöker lura mig nu Ebbe?

Barnen står med sänkta huvuden och skäms.

Vilda: Det var August som tog sönder den faktiskt. Han råkade kasta en boll på den, så att den åkte ner i marken och gick sönder.

Arne: Jaha ojdå, det är sådant som händer. Men varför sa ni inte bara det ifrån första början?

August: Men morfar/farfar, jag vet ju hur mycket den där vasen betydde för dig. Det är klart att jag kunde sagt förlåt, men det skulle ju inte göra någon skillnad. Det är ju bara ett litet ord. Jag tänkte att du skulle bli så ledsen om vi berättade vad som hade hänt.

Arne: Förlåt är ett väldigt stort ord faktiskt. Att säga förlåt, betyder att man ångrar det man har gjort och att man ska försöka att inte göra om det. Det kan vända en jobbig känsla inom sig, bara man säger ordet förlåt. Allt som känns fel och jobbigt får vi lämna till Gud och då kan det kännas bättre.

August: Men om jag säger förlåt, kommer du kunna förlåta mig då för det som hände?

Arne: Det kommer jag absolut. Det är klart att jag är ledsen över att vasen är trasig, men jag förstår ju att det var en olyckshändelse och inte med mening. Och om du säger förlåt, vet jag ju att du ångrar att det blev som det blev. Dessutom vet jag att Gud har förlåtit mig därför förlåter jag er. Gud förlåter oss om och om igen. Han har gjort det innan, han gör det nu och han kommer fortsätta göra det framåt. Precis som jag brukar säga. Jesus är densamma igår, idag och för all framtid. Lyssna här vad det står i bibeln:

Arne tar fram sin bibel och läser:

Arne: Efesierbrevet 4:32. "Se till att ni är goda och kärleksfulla mot varandra. Förlåt varandra, precis som Gud har förlåtit er på grund av det som Kristus har gjort."

August: Då vill jag verkligen säga förlåt till dig morfar/farfar. Förlåt att jag tog sönder din vas.

Arne: Det är okej August. Jag förlåter dig. Nu tror jag att det känns bättre för både dig och mig.

August nickar.

Ebbe: Jag vill också säga förlåt för att jag ljög.

Ingrid och Vilda: Vi med, förlåt!

Arne: Jag tror att vi alla har lärt oss något idag. Jag har lärt mig att Ulla-Bella inte borde äta ostbågar och ni har förhoppningsvis lärt er vad det innebär att tro på förlåtelse. Men det är en sak som jag fortfarande inte förstår. Vad gör du här Tobbe?

Tobbe står i ett hörn i butiken och torkar bort en tår som rinner ner för kinden.

Tobbe: Jo, jag är här för att köpa en present till min fru. Och så har jag stått här och hört ert fina samtal och då blev jag så rörd av hur vackert det är när någon säger förlåt.

Arne: Jaha, men Eivor, du kan väl hjälpa Tobbe? Du vet ju vad en kvinna vill ha, vilken tur att vi har dig här!

Eivor blir smickrad och går bort för att hjälpa Tobbe.

Eivor: Bara kul att kunna hjälpa till!

Tobbe: Jag hade tänkt mig en vas till buketten, men jag hittar inte riktigt någon bra.

Eivor: Men vet du, vaser har vi kvinnor redan så många. Ett armband däremot, det tror jag att hon mer skulle uppskatta. Kom så tittar vi härborta!

Eivor går i väg med Tobbe och hjälper honom med ett armband.

Vilda: Men hallå, nu är det verkligen dags att värma upp inför Lillebys idrottsdag imorgon. Jag siktar ju på att ta medalj och då gäller det hålla i gång för att ligga på topp! Kom igen nu, nu går vi ut och tränar.

Outro

DAG 4 fredag– DU FÅR TRO PÅ GUD

Intro

Arne kommer in i secondhandbutiken ReTRO och vrider av radion när introlåten tar slut. I stället för att öppna, stänger han butiken och börjar stretcha utanför dörren.

Berättaren: Idag är det dags för "Lillebys årliga idrottsdag!" Den här dagen är en stor fest för hela byn, alla är där! Men mest taggad är nog ändå Vilda. Det här är den bästa dagen på året enligt henne och hon har verkligen tränat hela året för det här. Idag har hon liksom chansen att visa vad hon går för, göra allt det som hon är bäst på. Att få höra applåderna och alla hejarop när man går i mål som vinnare är den bästa känslan hon vet!

Tobbe kliver upp på en pall med en megafon i handen mitt bland alla som är samlade på torget.

Tobbe: Testing testing, 1,2,1,2, hörs jag? Varmt välkomna ska ni vara till Lillebys årliga idrottsdag. Jag vet att ni alla är väldigt förväntansfulla och taggade inför denna stora dag och jag hoppas att ni har tränat och förberett er ordentlig sedan förra året.

Upplägget för dagen är ungefär som vanligt. Vi kommer tävla i 3 olika grenar, alla blir uppdelade i olika lag för att delta i de olika tävlingarna men samlar individuellt poäng i varje gren. Men kom ihåg nu allihop, det viktigaste är inte att vinna, utan att vi har roligt tillsammans. Så nu KÖR vi!

Alla applåderar.

Vilda: Alltså det här ska bli så kul. Jag är så taggad! Jag undrar vad de har för pris till vinnaren i år. Jag har faktiskt inte använt mitt presentkort som jag vann förra året kom jag på nu.

Tobbe visslar i sin visselpipa.

Tobbe: Första grenen är ...Straffläggning! Eivor, Ingrid och Ebbe, här är det ni som tävlar. Så gör er redo och kör i gång! Hur stänger man av den här mackapären nu då?
Tobbe fipplar med megafonen och pratar fortfarande i den så att alla hör vad han säger när han försöker stänga av den.

Berättaren: Vilda känner sig lättad över att hon inte blev vald till den här tävlingen, för hon vill verkligen spara alla sina krafter till den sista tävlingen. Idrottsdagen

brukar alltid avslutas med sprinttävling. Vilda har vunnit den tre år i rad nu. Men oj, straffläggningen verkar redan ha börjat.

Ingrid börjar med att stå i mål medan Eivor ska försöka skjuta bollen i målet. Eivor står lite tveksamt och fipplar med bollen. Tobbe är väldigt entusiastisk i sin roll som kommentator med megafonen i högsta hugg.

Tobbe: Hej vad det går! Här ser vi alltså Eivor som verkar vara lite nervös, hon kickar med bollen, det ser bra ut! Men se på Ingrid, hon ser riktigt målmedveten ut. Det här kommer bli svårt att ta sig förbi. Nu ska vi se, hej och hå, här kommer den, jajamän, vilken sekund som helst nu. Nu kör vi, OCH VILKET SKOTT! Men Ingrid tar den, ojoj oj, det där var en riktig nära döden upplevelse, wow! Okej då kör vi ett byte. Eivor nu är det din tur att stå i mål och Ebbe då är det du som ska få skjuta.

Ebbe är riktigt laddad och dribblar lite klantigt men självsäkert med bollen. Han laddar upp, tar sats och skjuter ett riktigt hårt skott som oturligt nog råkar träffa rakt på Eivor, så att hon får ont och blir skadad. Tobbe som kommenterar allting börjar med sin entusiastiska inlevelse men den går snabbt över till panik.

Tobbe: Här har vi alltså nästa tävlande, oj så spännande det här ska bli. Vi ser en riktigt laddad Ebbe och Eivor hon ser redo ut. Kom igen nu Ebbe, nu gör han sig redo här, han satsar han, han skjuter och han.... EIVOR!!! Hur gick det Eivor, vilken tragedi! Hallå gör någonting då! Ring ambulansen, det här kan vara riktigt allvarligt! HJÄLP! PANIK!

Arne blir orolig och springer fram till Eivor.

Arne: Hur gick det min lilla sockertopp? Eller jag menar sportstjärna! Eller jag menar Eivor?

Han blir lite generad över sin reaktion och barnen tittar på varandra och fnissar. Eivor blir bara glad och följer med Arne som hjälper henne upp och håller om henne för att gå av planen.

Berättaren: Nu är det dags för andra deltävlingen – dragkamp. Deltagarna blir uppdelade i två lag och placeras på varsin sida repet. Vilda känner att hon fått ett riktigt toppenlag och hon känner sig riktigt redo för att ta i allt vad hon har. Det här vinner hon, det känner hon på sig. Hon ber en snabb bön bara för säkerhetsskull: Tack Jesus för att du ger mig kraft, nu ber jag att du gör så att vi vinner. Kom igen nu Gud!

Tobbe: *(Ropar i megafonen)* Okej, Arne du är lagkapten i ditt lag och Vilda du får vara lagkapten i ditt. På era platser, färdiga, GÅ!

Tobbe: Dragkampen är i gång mellan Vildas och Arnes lag, båda lagen drar fram och tillbaka. Det är väldigt jämnt detta. Hur ska det sluta? Arnes lag börjar få övertaget och det ser ut som om Vildas lag behöver dra allt vad de kan nu om detta ska gå vägen. Ta i! Och där faller Vildas lag över mittstrecket och har tyvärr förlorat. Vi säger grattis till Arnes lag och gör oss redo för nästa tävling.

Berättaren: Vilda blir upprörd, så som en tävlingsmänniska blir. Men också besviken. Besviken på Gud. Varför hjälpte inte Gud henne nu när hon bad om det. Nu när hon behövde honom som mest. Hon håller ilskan och besvikelsen för sig själv och försöker fokusera på att allt är ju inte kört än. Hon har ju sista sprinttävlingen kvar. Men det visar sig att saker och ting inte riktigt blir som Vilda har tänkt sig.

Tobbe: Mina damer och herrar, nu är det dags för den sista tävlingen. Och jag har faktiskt tänkt lite nytt i år. Man kan inte alltid göra som man gjort förr i tiden, man måste våga tänka lite framåt också, så därför har vi valt att byta ut vår traditionella sprinttävling till den nya hipa sporten - hoppasäck!

Berättaren: Vilda blir SÅ besviken och får en klump i magen. Hon har aldrig hoppat säck innan. Hon som skulle vinna och nu kommer hon inte klara det. Hon tänker att hon säkert är jättedålig. Och alla förväntar sig säkert att hon ska vinna, eftersom hon är bra på typ alla sporter. Hon känner press på sig och känner hur det dåliga självförtroendet sköljer över henne.

Tobbe: *(Ropar i megafonen)* Då skulle jag vilja be de tävlande att ställa upp sig vid startlinjen. Är alla redo?

Men det är en säck kvar som ligger tom på marken. Vilda står bakom alla andra och ser bekymrad ut. Ingrid och Ebbe går fram för att kolla läget.

Ebbe: Vad håller du på med Vilda? Det är ju dags nu alla väntar på dig?

Ingrid: Ja vad är det? Har det hänt något, du ser inte alls taggad ut längre?

Vilda: Jag kommer inte vara med och tävla.

Ebbe: Va? Varför inte det? Du älskar ju att tävla, nej nu fattar jag ingenting.

Vilda: Men hoppa säck, seriöst! Vad är det för påhitt? Det ska ju vara sprinttävling, det har det ju alltid varit. Jag har ju aldrig hoppat säck förut, jag är säkert jättedålig på det och alla förväntar sig säkert att jag ska vinna nu. Nej jag kommer inte klara det. Det går inte!

Ingrid: Men Vilda, nu är du lite väl hård mot dig själv. Du kan ju inte veta att du är jättedålig på att hoppa säck om du aldrig har provat. Du är ju grym på allt du gör. Kom igen nu, få se lite tävlingsglöd.

Ebbe: Ja kom igen nu Vilda, klart du klarar det. Och du, du kan ju be en bön först det brukar ju alltid hjälpa.

Vilda: Ja men jag bad till Gud förut och då gav han mig ingen kraft minsann. Och så försökte jag tänka att det kanske ändå inte var kört och försökte fokusera på sprinttävlingen, för där vet jag ju att jag är bra. Men så blev det inte ens någon sprinttävling och då känner jag bara att Gud inte hör mig alls just nu.

Ingrid och Ebbe kramar Vilda.

Ebbe: Det där med tro är inte alltid lätt. Ibland förstår jag mig inte heller på Gud och jag vet inte om vi någonsin kommer förstå Gud helt. Men oavsett vad Vilda, så tror vi på dig och du ska tro på dig själv. Men framför allt så får du tro på Gud. Tro på att han vill hjälpa dig och tro på att han ger dig kraft. Han hejar på dig Vilda!

Ingrid: Vet du, i bibeln så står det så här i Filipperbrevet 4:13, "Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft". Jag tror att Gud är med dig och vill ge dig kraft även om du inte alltid känner det. Det kommer gå bra! Ni peppade mig i min tro häromdagen, nu är det jag som får peppa dig.

Ebbe: Jag tror också att Gud vill att du ska ha en riktigt rolig dag. Så kom nu, det viktigaste är inte att vinna. Nu går vi ut och har riktigt roligt. Och förresten, en UV-scout gör alltid sitt bästa, så står det i UV-lagen vet du!

Vilda ställer sig upp och tar ett djupt andetag och ber en kort bön.

Vilda: Gud tack för att du är med mig, jag tror på dig, nu kör vi!

Vilda gör sig redo, de andra applåderar för att tagga i gång Vilda.

Tobbe: Klara, färdiga, gå!

De börjar hoppa det snabbaste de kan. Alla hejar på och klappar händerna. August spelar och sjunger medan de tävlar. Vilda hoppar snabbast och vinner! Vilda är helt slut men också överlycklig. Kompisarna kommer fram och kramar om henne.

Ingrid och Ebbe: Du klarade det Vilda! Det där var det snabbaste jag någonsin sett någon hoppa säck förut. Du är ju hel-grym ju!

Arne: Ursäkta allihop, jag föreslår att vi fortsätter firandet inne på ReTRO och jag lovar att bjuda alla på bullar och saft som belöning för gott deltagande och kämpande idag!

Alla samlas i caféet. De pratar om dagen och om Vildas suveräna insats i sista tävlingen.

Arne: Tänk att du klarade det Vilda!

Vilda: Ja men jag klarade det ju tack vare att ni trodde på mig och att Gud var med mig. Tänk vad häftigt att vi har en Gud som vi alltid får tro på och som ger oss kraft när vi behöver!

Arne: Vet du vad som är så bra? Han har varit med dig hela tiden! Han är med dig nu och han vill vara med dig imorgon och för all framtid också. Du får tro på honom! Som jag brukar säga " Jesus är densamme igår, idag och för all framtid."

Tobbe: *(Pratar i megafonen)* Som vi brukar säga på UV – med Guds hjälp och efter bästa förmåga!

Sen vänder han sig till bara barnen och glömmar att han fortfarande har megafonen vid munnen och säger:

Tobbe: Och på tal om UV, imorgon är det dags för den efterlängtrade hajken.

Barnen håller hårt för öronen och skriker till Tobbe:

Ebbe: Tobbe! Du behöver inte använda megafonen längre!

Tobbe: Oops!

Han tar ner megafonen.

Tobbe: Så hem och sov ordentligt nu, så ses vi glada och taggade imorgon!

Outro

DAG 5 lördag – TRO PÅ BÖN

Intro

Arne kommer in i ReTRO, öppnar butiken och vrider ner radion när introt är slut.

August kommer inspringande och verkar stressad.

August: Morfar/farfar, morfar/farfar, jag hittar inte mina stövlar! Jag har letat överallt hemma nu. Jag kanske har lämnat dem här någonstans? Skit också, jag skulle ha packat igår som mamma sa. Samlingen har säkert redan börjat nu.

August springer runt och letar efter stövlarna i butiken.

Arne: Pojkar, pojkar, pojkar... att det ska vara så svårt att hålla reda på sina grejer. Har du riktigt tur har jag inte hunnit sälja dem till någon kund än, för de där stövlarna kan väl snart räknas som retro om jag inte minns fel.

Arne och Eivor skrattar lite och hjälper till att leta. Under tiden kommer Vilda, Ingrid och Ebbe in i butiken för att se hur det går för August med letandet och försöker få honom att skynda sig ytterligare lite om det ens är möjligt.

Vilda: August du måste verkligen skynda dig, för nu måste vi verkligen gå för att inte komma för sent.

August: Äsch, jag får helt enkelt strunta i de där dumma stövlarna då och åka på hajken i mina foppatofflor. Dem är det ju iallafall håll i som vattnet rinner ut ur ifall det skulle bli blött!

Berättaren: Foppatofflorna får funka tänker August och springer efter Vilda, Ebbe och Ingrid som redan sprungit lite i förväg för att hinna till samlingen inför hajken. Tobbe står redo och väntar på dem när de kommer fram. Han verkar väl förberedd, fullt utrustad med allt man kan tänkas behöva för att överleva hajken. Eller "överlevnaden" som han själv valt att kalla den.

Tobbe: Scouter, ni vet väl att det är viktigt att hålla tiderna!?

Ingrid: Det är faktiskt August fel, för som vanligt sov han alldeles för länge vilket resulterade i att han inte hittade sina stövlar för att han struntade i att packa i god tid som mamma sa.

Ingrid blänger på sin bror. August rycker obrytt på axlarna som svar tillbaka.

Tobbe: Innan vi går kommer jag samla in alla mobiltelefoner och så låser jag in dem i scoutstugans värdeskåp tills vi kommer tillbaka. För på överlevnaden klarar man sig helt utan mobiler och moderna elektiska hjälpmedel. Nu är det bara vi ett gäng scouter, Gud och naturen. Det är allt man behöver. Och Ebbe den där brädan kommer du inte komma långt med i skogen, den får också stanna hemma!

Ebbe: Typiskt också! Du, det låter verkligen toppen med det där med Gud och naturen och så, men någonting ska vi väl ändå ha med oss eller?

Vilda: Ja vi ska väl ha någonstans att sova och något att äta och så eller?

Tobbe: Mat finns i naturen och sovplatsen är perfekt skapad för oss i den mjuka mossan med stjärnhimlen som tak. Vi behöver inget mer än naturens resurser. Det är därför det kallas "överlevnaden".

Tobbe säger det med dramatisk röst och kroppsspråk.

Berättaren: Scouterna nickar tveksamt mot Tobbe och tittar frågande på honom uppifrån och ned, eftersom han verkar ha packat med jättemycket saker, men menar att inget mer än naturens resurser behöves.

Vilda: Men du har ju..

Vilda pekar på alla grejer Tobbe har med sig men blir avbruten.

Tobbe: Ja, fast det här är bara till för säkerheten. Det här är nödvändigheter som man måste ha för att vi inte ska hamna i någon form av krissituation. Och med det sagt tror jag att det är bäst att vi nu lägger hajken i Guds händer för att också på så sätt försäkra oss om att Gud håller sin trygga, säkra och beskyddande hand över oss extra mycket den här helgen. Och så får vi ju be för sol och fint väder nu då om du inte fick med några stövlar August.

Tobbe ber en bön och låter lite nervös och orolig när han ber.

Tobbe: Gode Gud, nu ber vi att du ska skydda och bevara oss under överlevnaden i helgen. Vi ber verkligen att alla som följer med ska få överleva. Och såklart få ha kul och lära sig något på vägen också. Gud vi vill också be extra för sol och fint väder så vi slipper bli kalla och blöta. I Jesu namn, amen.

Okej scouter, nu drar vi!

Berättaren: Direkt när scouterna ger sig i väg öppnar sig himlen och regnet faller ner. Regndropparna letar sig in innanför uv-skjortorna och ner i August foppatofflor,

för att sedan rinna ut genom hålen vid tårna. Patrullen fäller upp sina luvor och klagar besviket på vädret, men Tobbe försöker att ändå hålla humöret uppe.

Ingrid: Det skulle ju inte regna... Åå jag blir alldeles genomblöt ju.

Tobbe: Inga sura miner! Scouter klarar sig i alla väder. Vi får underhålla oss med några sånger och ramsor under vår vandring. Ni kan väl den här klassikern: "Vi går över daggstänkta berg" eller den här: "1,2,3,4... regnrock".

När de har kommit långt in i skogen stannar Tobbe tvärt så att barnen bakom krockar rätt in varandra.

Tobbe: Jaha då är vi framme, här ska vi slå läger. Och för att kunna överleva här i helgen kommer jag nu dela ut uppgifter till var och en som man själv får ansvara för. Ebbe du får i ansvar att hitta mat. Vilda du ansvarar för vedinsamling. Ingrid du tar ansvar för sovplats och August ansvarar för lägerbålet till kvällen. Och jag, jag är säkerhetsansvarig.

Vilda: Säkerhetsansvarig?

Tobbe: Ja! Jag ansvar för att allt går tryggt och säkert till och att ingen får panik. Se så, då sätter vi igång!

Ebbe: Alright, då beger jag mig iväg en bit bort i skogen här nu då för att hitta lite käk gänget! Jag tänker kanske lite kantareller och hallon. Eller om jag har riktigt tur blir det helgrillad björn på elden till kvällsmat!

Ingrid: Aa visst, lycka till du!

Berättaren: Tänk vad coolt tänker Ebbe. Han fantiserar vidare om sig själv som en supertuff viltjägare i skogen på jakt efter något att äta, samtidigt som han känner att en mycket bekant känsla börjar tränga sig på. Det är något som rör sig i magen. Som liksom trycker på och visar tydligt att det måste komma ut och det är fort. Ebbe blir akut bajsnödig! Ebbe irrar iväg in på småvägar långt in i skogen för att ingen ska råka se honom när han sitter och gör sina behov. Allt går bra, han blir inte påkommen och han kliver med lätta steg fram ur buskarna igen när han nu inser nästa problem...

Ebbe: Vilket håll var det jag kom ifrån? Var det kanske det hållet? Eller det hållet? Vart är alla andra?

Berättaren: Ebbe har gått vilse. De andra på hajken grejar för fullt och arbetar med sina uppgifter. När det har gått ett tag märker de att Ebbe fortfarande inte har kommit tillbaka.

Vilda viskar till Ingrid.

Vilda: Borde inte Ebbe vara tillbaka nu, han har varit borta väldigt länge eller?

Ingrid: Jo, jag har också tänkt på det. Hoppas bara inget har hänt. Han pratade ju om någon björn. Du tror väl inte att det på riktigt finns björnar här eller?!

De vänder sig om för att fråga om August och Tobbe vet något.

Ingrid: Är det någon av er som såg vart Ebbe gick. Det var ju ett rätt bra tag sen han gick nu, borde vi inte börja med maten snart?

Tobbe blir panikslagen.

Tobbe: PANIK! Vi har tappat bort en scout! Han kan vara vart som helst! Scouter, påbörja sökande!

Patrullen börjar ropa på Ebbe och går runt och letar en kort stund men hittar honom inte. När de samlas igen har Tobbe ännu mer panik.

Tobbe: Det som inte fick hända har nu hänt! Vi har alla hamnat i en allvarlig krissituation. Åå kära nån, vad ska vi ta oss till nu!?

August: Ska vi inte be en bön då? Vi kan ju be Gud om hjälp att hitta Ebbe.

Vilda och Ingrid: Ja! Det är ju en jättebra idé August!

Tobbe: Det är inte läge att sätta sig ner och bara vänta nu förstår ni väl! Vi måste ju starta avancerad sökning och börja leta ännu mer noggrant och systematiskt. Och inga telefoner har vi heller, så varken polis eller Missing People går att ringa i denna krissituation!

Tobbe låter både irriterad och livrädd på samma gång.

Berättaren: Tobbe gör upp en plan för letandet och irrar omkring, medan barnen tillsammans sätter sig ner och ber en bön i alla fall. Det tänker att om det är någon gång de verkligen behöver hjälp av Gud, så är det ju nu.

August: Gud vi tror på dig och litar på att du hör när vi ber. Därför ber vi dig nu om hjälp. Hjälp oss att hitta Ebbe och hjälp honom så inget farligt sker honom helt ensam där ute i skogen. Amen.

Vilda och Ingrid: Amen!

Vilda tittar bort mot Tobbe.

Vilda: Han verkar ha kommit på någon egen plan där borta! Men hörni vi måste vara smarta nu. Vart gick Ebbe någonstans, vet någon det?

August: Jag är ganska säker på att han gick åt det hållet!

August pekar en bit in i skogen.

Ingrid: Bra, då har vi iallafall en riktning. Och om vi nu försöker sätta oss in i Ebbes hjärna och försöker tänka som honom så kanske vi kan komma på vart han gick.

August: Sätta oss in i Ebbes hjärna!? Det kan bli svårt eftersom den är så väldigt väldigt liten...

Vilda skrattar när Ingrid plötsligt avbryter.

Ingrid: Tyst! Jag tyckte jag hörde något! Det låter som att det kommer någon!

August: Nehe! Nu tror jag du inbillar dig syrran.

August skrattar självsäkert.

Vilda: Nej, nu hörde jag det också! Det låter som det kommer därifrån.

Vilda pekar in i skogen och då ser de att det är Arne som kommer gåendes i skogen.

Ingrid och August: Morfar/farfar?!

Vilda: Arne?

Ingrid: Vad gör du här?

Arne håller upp August stövlar.

Arne: Jag hittade dem här till slut. De stod i kylan i personalrummet och matlådan stod kvar på skohyllan, så jag antar att det kanske var lite bråttom sist du var hos mig och jobbade. Så när jag såg att det blev sådant regnväder tänkte jag att du kanske hade varit glad att ha dina stövlar med på hajken ändå. Och på vägen hit fick jag med mig en till lite virrig pojk.

Från samma håll kommer nu även Ebbe.

Alla: Ebbe!

Nu reagerar även Tobbe.

Tobbe: Ebbe! Jag kan knappt tro mina ögon! Åå, tack Gode Gud att du är oskadd.

Vart har du varit någonstans?

Tobbe skakar och ruskar om Ebbe omsorgsfullt men lite för hårt och dramatiskt och avslutar med en stor kram.

Ebbe: Ja vad ska man säga. Jag fick använda mig av naturens resurser för att uträtta lite ärenden. Nöden har ingen lag, eller hur är det man säger?

Vilda: Men hallå hur sjukt är det inte att du Arne kom precis i rätt tid och på rätt plats där Ebbe var!? Är inte det så konstigt!?

Ingrid: Fast så konstigt var det ju inte. Vi bad ju om att Gud skulle hjälpa oss att hitta Ebbe. Det måste ju vara Gud som gjorde det. Han svarade på vår bön!

Arne: Det var klokt av er att be en bön, har ni lärt er det av er fina uv-ledare?

Vilda: Haha nej, Tobbe ville inte be. Han sprang mest runt och hade panik.

Tobbe: Ja, jo där gjorde ni såklart rätt scoutar.

Tobbe skäms lite.

Arne: Det här tycker jag låter som en bra lärdom för alla. Kom så kan vi väl sätta oss ner lite vid lägerelden. Visst är det så, att Ibland är det lätt att be och så lätt att tro på att bön verkligen fungerar. Att faktiskt tro på att Gud hör när vi ber och vill hjälpa oss. Men i svåra situationer, då vi verkligen behöver tro på att bön hjälper på riktigt, kan det vara som svårast att tro på att bönen faktiskt håller.

Arne slår upp bibeln och läser Matteus 7:7-8.

Arne: Så här står det i bibeln: "Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas."

Ebbe: Fast, be så ska du få stämmer ju inte helt, för när Tobbe bad om sol på hajken innan så kom det regn, typ direkt!

Arne: Det där är svårt att förstå. Men jag tror att bibeln menar att Gud alltid hör när vi ber och att han alltid svarar när vi ber men att svaret kanske inte alltid är ja. Förstår ni? Alltså att ibland kan svaret också vara nej eller vänta.

Vilda: Men varför blev det inte sol till hajken då? Var Gud tvungen att vänta med det eller?

Arne: Det där är ju väldigt svårt att veta, varför svaren på bönerna inte alltid blir som vi önskar. Men jag tror att det kan vara så i detta fall att det kanske kan finnas annat som behöver regn mer än vad vi inte behöver regn. Tillexempel jorden, för att växterna ska växa så att vi kan få mat i det långa loppet. Dessutom var det ju tur att det regnade, för annars hade jag kanske inte skyndat hit med August stövlar. Och då kanske jag inte hade hittat Ebbe. Jag tror att man helt enkelt får försöka lita på att Gud har en plan som är mer än vad vi ibland kan förstå.

Tobbe: Och tänk vad häftigt att vi har en Gud som hör oss. Och ibland får vi ju tydliga bönesvar, som i den här situationen när Gud hörde er bön och använde Arne för att hitta Ebbe åt oss.

Arne: Ja precis! Jag tror att bön har en otrolig kraft och trots att det kan vara svårt att förstå ibland, är det alltid viktigt att våga tro på bön. Tänk att han har svarat på bön i alla tider. Som jag brukar säga "Jesus är densamma igår, idag och för all framtid".

August: Det skadar ju aldrig att prova att be i alla fall!

Arne: Helt rätt August! Nehe, nu kanske jag ska tillbaka till butiken igen. Jag har ju lämnat Eivor där alldeles ensam.

Ingrid: Ja hon saknar dig säkert där hemma.

Arne: Va?! Varför tro du det?

Vilda: Det är klart hon gör. Hon gillar ju dig, det syns ju långa vägar.

Arne skrattar.

Arne: Nehe, vad ni hittar på ungdomar.

August: Men morfar/farfar, fattar du ingenting? Det har jag ju märkt supertydligt varje dag när jag jobbar med er i butiken.

Arne rodnar lite men låtas få väldigt bråttom iväg.

Arne: Nehe, oj vad klockan blev mycket. Ulla-Bella måste ju få sin dagliga godnatt visa nu, hon blir så kinkig om det blir efter klockan sju.

Arne går raskt iväg.

August: Ey, hörni! Jag fick precis en idé! Kom!

August kallar ihop patrullen i en ring och patrullen viskar och skrattar.

Outro

DAG 6 söndag - EN TRO SOM BÄR

Intro

Arne öppnar secondhandbutiken ReTRO och vrider av radion när introlåten tar slut. Man hör hur barnen fortfarande ligger i sina sovsäckar och viskar, fnissar och planerar.

Berättaren: Allt är precis som vanligt här i lilla Lilleby. Precis som varje morgon, öppnar Arne sin secondhandbutik och dricker sitt morgonkaffe och Eivor är redan i gång och förbereder frallor och bullar till kunderna i det illa caféet. Något som dock inte är riktigt som vanligt den här morgonen är att Ebbe, Vilda och Ingrid har varit vakna sedan länge och de sover dessutom inte i sina vanliga sängar. För igår åkte de nämligen iväg på UV hajk, eller överlevnaden som deras UV-ledare Tobbe kallar det. Och där ligger de nu under bar himmel på lite granris som inte var helt lätt att sova på. För enligt Tobbe behövs inga onödiga prylar utan allt som kan tänkas behövas finns i Guds fina natur som han brukar säga. Men den största anledningen till att de inte kunde sova den här morgonen är inte för det obekväma granriset, utan för att de hela natten haft fullt upp med att planera hur de ska få Eivor och Arne att förstå att de tycker om varandra. Det som däremot är helt som det brukar vara, är Ingrids bror August, som tagit en lite för lång sovmorgon även den här dagen.

Barnen ligger och fnissar och viskar med varandra.

Vilda: Aa men om du tar fram blommorna.

Ebbe: Ja, så kan du tända ljusen.

Ingrid: Ååh Det här kommer bli så kul!

August: Kan ni vara lite tysta, jag försöker sova här!

Tobbe sträcker på sig nöjt.

Tobbe: Godmorgon scouter! Vilken härlig morgon att vakna upp till ljudet av fågelsång, doften av morgondaggen på bladen och känslan av granbarr i rumpan! Ny dag innebär nya uppgifter. Frukosten är serverad, det är bara att plocka varsitt blåbär så ska vi direkt gå vidare till dagens första punkt - bibelstudiet. Idag ska jag berätta om när Jesus gick på vattnet. Om jag berättar så får ni dramatisera det jag säger, okej? Bra då sätter vi igång!

Tobbe läser ur bibeln och barnen dramatiserar:

Jesus hade sagt till lärjungarna: Hörrni segla över till andra sidan sjön. Jag kommer om en stund. Så de hoppade i båten och seglade över i den mörka natten. Vinden blåste hårdare och hårdare. Båten slogs nästan sönder av de häftiga vågorna och alla i båten blev jätterädda. Vi är alldeles ensamma här ute och vi har inte ens Jesus med oss, han vet inte ens om att vi är i fara. Men Jesus visste precis vad de behövde för hans far i himlen hade visat honom. Plötsligt såg lärjungarna en vit gestalt komma gående långts ute på havet. Ett spöke! Ett spöke! Började lärjungarna ropa. De var livrädda. Men så hörde de att den här gestalten svarade men en röst som de kände igen. Var inte rädda! Det är ju jag, Jesus! Och Petrus som var en av lärjungarna i båten frågade: VA? Jesus är det verkligen du? Kan du gå på vattnet? COOLT! Får jag vara med? Kan inte jag få komma ut till dig? Och Jesus svarade faktiskt ja, kom! Och utan att ens tänka på det så började Petrus kliva ut ur båten och gå på de höga vågorna. Och han sjönk inte, han var inte ens rädd. För Jesus var ju med honom. Men vinden blåste mycket hårt och vågorna dånade omkring honom och vattnet var mörkt och djupt. När Petrus började se sig omkring blev han rädd, han glömde att Jesus stod där. Han tappade tron för ett tag, och då började han sjunka. Rädda mig Jesus HJÄLP! Jesus stod precis framför honom och tog hans hand. Bara Petrus lyfte blicken och såg på Jesus så kunde han lita på honom och blev trygg. Han fanns ju där hela tiden. Så tog Jesus Petrus hand och gick tillbaka till båten.

Ingrid: Vilken häftig berättelse, det känns ju helt omöjligt att han gick på vattnet på riktigt.

Ebbe: Ja Jesus är så cool, han kan ju göra omöjliga saker! Jag hade så gärna velat vara med när Jesus levde här på jorden, så man kunde hängt med honom när han gjorde alla coola grejer.

Tobbe: Bra jobbat med bibeldramat gänget. Ja i den här berättelsen få vi verkligen se när Jesus visade hur häftiga saker han kan göra, men framför allt att han alltid är med oss när vi behöver honom. Och det är tur det, för nu kommer vi verkligen behöva Jesus för det har blivit dags för oss att öva på att tälja. Och alla vet ju att scouter och knivar inte är den bästa kombinationen, så nu käre Jesus ber vi att du beskyddar oss lite extra. (*Viskar tyst för sig själv för att lugna sig*): Ingen panik, ingen panik.

August: Chilla nu Tobbe, tälja har jag gjort sen barnsben så du behöver inte vara orolig. Och småbarnen här klarar sig fint ska du se. Jag håller ett öga på dem. Dessutom har vi ju lärt oss av den bästa, vår lugna och stabila UV-ledare, att vi alltid

ska vara lugna och trygga. Precis som du brukar vara! (*August säger det med ironi i rösten*).

Tobbe: Jasså brukar jag vara det? Det var ju bra av mig. (*Tobbe ser stolt och smickrad ut*).

Okej, men om ni tre börjar tälja lite, så kan du och jag August börja plocka ihop så att vi kan bege oss hemåt snart.

Vilda, Ebbe och Ingrid sätter sig och täljer medan August och Tobbe packar ihop i bakgrunden.

Vilda: Jaha, vad ska ni göra på sommarlovet då?

Ingrid: Vi ska åka till Öland som vanligt och sova i morfar/farfars retrohusvagn som vi brukar. Jag längtar så himla mycket. Jag älskar verkligen att få åka iväg och campa. Allt roligt man kan tänka sig finns ju liksom där. Man kan spela minigolf, leka i flera olika lekplatser, hoppa på hoppkudden, vara på stranden och bada hur länge man vill, äta glass till kvällsmat och mamma har berättat att de ska öppna ett nytt vattenland med rutschbanor nu i år.

Vilda: Va, är det sant? Fy va kul! Jag ska också till ett vattenland, fast jag har aldrig varit där förut. Mamma och pappa ville hitta på lite nytt i år så vi ska åka iväg i nästan tre veckor och bara se nya platser vi aldrig varit på innan och göra saker som vi aldrig gjort förut. Pappa sa också att vi kanske eventuellt kunde kolla på SM - finalen i basket i Uppsala. Det hade varit så häftigt. Vad ska du göra Ebbe?

Ebbe: Eh ja, jag vet inte riktigt. Men vadå, ska ni inte vara hemma och gå på UV och så?

Vilda: Men Ebbe, UV tar ju sommarlov nu efter hajken. Tobbe tar ju sommarlov och det gör ju vi också! Då kan man ju hitta på massa andra roliga saker.

Ebbe: Juste, ja jag har inte riktigt bestämt mig för vad jag ska göra för något i sommar än, vi får se...

Ebbe blir lite fundersam och bekymrad i rösten. Barnen fortsätter tälja. Vilda och Ingrid pratar om det de ska göra medan Ebbe sitter i sin egen värld och tänker.

Berättaren: När Ebbe pratar med Vilda och Ingrid inser han att de kommer ju vara borta nästan hela sommarlovet och inget UV blir det heller. Ebbes familj har ingen husvagn och de är ingen äventyrsfamilj heller för den delen. De gillar att vara hemma och bara tar det lugnt säger dem när Ebbe frågar om de ska hitta på något. Men ett

sommarlov är ju så långt. När alla åker på semester kommer Ebbe vara ensam kvar här i Lilleby hela långa sommaren. Nu fick Ebbe ännu en ny insikt, tänk om Gud också ska ta sommarlov?

Ebbe: Så efter hajken när alla har tagit sommarlov och åkt iväg, kommer jag vara kvar här ensam i Lilleby hela långa sommaren. Tänk om Gud också ska ta sommarlov? Då är jag verkligen helt själv!

Tobbe och August hör hur barnen funderar.

Tobbe: Vilket spännande samtal ni har här då, får man slå sig ner? Ja du Ebbe, tar Gud också sommarlov eller hur funkar det egentligen? Jag tänker att det oftast kan kännas lätt att tro på Gud när man är på UV varje vecka och träffar kompisar som också tror på Gud. Men när man till exempel tar sommarlov och när man inte träffas på UV där man ber och får prata om och med Gud – är Gud med då också? Jag tror att jag vet ett bibelord som kan svara på den frågan.

Tobbe läser ur bibeln från Hebreerbrevet 13:8.

Tobbe: "Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet". Jag tror att Gud aldrig tar sommarlov, utan är med hela tiden, alla dagar, för det har han lovat. Om vi vill och väljer att lita på honom, så har vi en tro som bär oss nu och hela livet. Både på UV och när det är sommarlov.

August: Så du menar alltså att det är samma Gud som är med idag, som också var med när Jesus gick på vattnet, som i bibeldramat. Och han kommer fortsätta göra häftiga saker hela tiden.

Vilda: Men vad bra Ebbe, då behöver du ju inte åka tillbaka till Jesus tid för att se de där coola sakerna som du önskade få se. För Jesus kommer ju hänga med dig hela sommarlovet och vem vet - han kanske gör något riktigt häftigt som du får vara med om.

Ingrid: Jag som är ganska ny med den här tro-grejen har verkligen fått lära mig mycket den här veckan. Kommer du ihåg Ebbe att det räcker att man har en tro som är så liten som ett senapskorn, precis som jag har, för att Gud ska vara med hela tiden, igår och idag och för all framtid. Jag tror det i alla fall.

Ebbe: Du börjar ju låta som morfar/farfar Ingrid. Men vad skönt att Gud inte tar sommarlov iallafall!

August: Nehe hörni, om ni inte har glömt det så har vi faktiskt ett viktigt uppdrag att slutföra idag också. Dags för operation Eivor och Arne, är ni redo?

Vilda, Ingrid, och Ebbe: Alltid redo!

Ställer sig i position och gör scoutlösen.

Tobbe: Med Guds hjälp och efter bästa förmåga.

Även Tobbe ställer sig bredvid scouterna på en rad och gör scoutlösen.

August: Nu ska vi se till att det här ska ske både under och mirakel! Kom igen!

Patrullen lämnar scenen och går tillbaka till secondhandbutiken.

I butiken packar Arne upp varor medan Eivor torkar av borden i caféet.

Arne: Kolla här Eivor vilken guldgruva! Den här LP-skivan var av mina favoriter när jag var ung!

Eivor: Åh, den lyssnade jag också jättemycket på! Tänk vad man har dansat till den i sin ungdom.

Scouterna kommer in i ReTRO-butiken.

Ingrid: Hej Eivor, vad fint du har gjort det i caféet idag!

Eivor: Tack! Det var gulligt sagt.

Ingrid: Ja och på tal om gulligt, jag lovade att hälsa från morfarfarfar. Han kan ju vara lite blyg ibland som du vet, så han vågade inte säga det själv. Men han ville att jag skulle hälsa att han gillar dig. Så han undrade om han fick bjuda dig på en fika, bara ni två? Så du kanske ska gå dit och prata lite med honom.

Eivor blir tydligt smickrad och glad.

Eivor: Åh kära nån, jaha är det helt säkert då?

Ingrid: Ja visst! Gå du bara.

Ingrid knuffar Eivor lite försiktigt mot ett av borden och Eivor tar några blygsamma steg dit.

Ebbe går samtidigt och pratar med Arne lite längre bort.

Ebbe: Jo morfar/farfar jag hörde att Eivor hade en hel kanna kaffe över i caféet idag. Hon undrade om jag ville ha, men som du vet smakar ju kaffe typ lika gott som

kattskit så jag tackade nej. Men så kom hon på att du gillar ju både kaffe och kattsiiii.. *(Ebbe hinner stoppa sig själv när han kommer på vad han precis håller på att säga)* Så du kanske ska gå bort dit och kolla med henne, hon hade lite fika som hon ville bjuda på också tror jag.

Arne: Jaha det kanske jag ska då.

I caféet blir det en romantisk överrasknings dejt för Eivor och Arne. De sätter sig på stolarna och August kommer in och spelar romantisk stämningsmusik på gitarr. (Oooo denna natt.) Tobbe kommer in med en duk och blombukett och ställer på bordet framför dem. Vilda kommer in och tändar ljusen, Ingrid ställer fram kaffekoppar och Ebbe kommer in som servitör och bjuder på bullar och kaffe. Arne och Eivor blir generade och förstår ingenting.

Eivor: Har du fixat med det här?

Arne: Nej jag trodde att du hade fixat det här!? Men tack i alla fall för inbjudan och fikat.

Eivor: Va? Vad menar du? Det var ju du som bjöd in mig på fika eller?

Arne: Nej nu förstår jag ingenting? Det måste vara barnen som luras med oss.

Eivor: Ingrid berättade att du inte vågade säga det där, ja du vet... Men jag måste säga att jag tycker du var så modig som ändå berättade för henne och jag måste erkänna att jag känner likadant.

Arne: Eh? Nu förstår jag inte riktigt vad du syftar på Eivor lilla.

Eivor: Jo, att du tycker om mig.

Arne: Har Ingrid sagt att jag har sagt det?

Eivor: Ja, var det inte heller sant?

Arne: Nej, eller jo eller jag menar... Nej det var inte sant att jag har sagt det men det kanske är lite sant ändå.

Ebbe kommer in och avbryter mitt i den romantiska stämningen.

Ebbe: Lite fler bullar någon?

Arne: Är det ni som har fixat allt det här? Och varför ljuger ni för? Er går ju inte att lita på! *Arne skrattar.*

Ebbe: Arne jag säger dig bara en sak, tro inte på mig, tro på Gud i stället!

Outrot börjar och övergår till en festlig avslutningslåt med alla skådespelare. Låten sammanfattar veckans drama och trycker på budskapet att Jesus är densamme igår, idag och för all framtid.

Samtalsfrågor till bibelstudierna

Dag 2 onsdag – Tro som ett senapskorn

1. Vad hände i dagens drama?
2. Ingrid är nervös och känner sig ny på Uv. Har du provat på något nytt någon gång? Hur känns det att vara ny?
3. När du ska göra något som känns nervöst, finns det någon person som får dig att känna dig trygg? Precis som Ebbe fick vara en trygg person för Ingrid.
4. Tobbe berättade att hans tro hade börjat växa när han fick höra om sin Uv-ledare Majkens möte med Jesus. Har du hört någon berätta om sin tro någon gång? Har du någon kristen förebild?
5. Vad tror du Arne menar när han säger att det räcker att ha en tro som ett senapskorn? Tips: Läs Matt 17:20b
6. Arne säger att en tro kan få växa och bli större. Vad kan du göra för att din tro ska växa? Vad tror du att det innebär när vår tro växer? Kan du ge exempel?

Dag 3 torsdag – Tro på förlåtelse

1. Vad hände i dagens drama?
2. För Arne var hans vas väldigt viktig. Har du någon sak som är extra viktig för dig?
3. När Arne och Eivor kommer tillbaka, ljuger barnen om vad som har hänt. Har du ljugit någon gång? Ibland är det svårt att hålla sig till sanningen, varför då?
4. Har du fått förlåtelse någon gång, eller förlåtit någon annan? Hur kändes det?
5. Vilket tycker du är svårast/lättast, att säga förlåt eller att förlåta?
6. I bibeln står det att vi ska förlåta varandra, eftersom Gud har förlåtit oss. Vad menas med det? Vad tror ni det är Gud har förlåtit oss för?

Dag 4 fredag – Du får tro på Gud

1. Vad hände i dagens drama?
2. Vad tycker du om att tävla? Är du en tävlingsmänniska, precis som Vilda?
3. Har du någon gång känt att du misslyckats med något?
4. Hur känns det när det inte går som man vill?
5. Genom att lita på Gud fick Vilda mod att tävla trots att hon kände sig osäker. På vilka fler sätt kan Gud hjälpa oss?
6. Har du någon gång varit i en situation då du känt att du fått hjälp av Gud?

Dag 5 lördag – Våga tro på bön

1. Vad hände i dagens drama?
2. Har du provat att be någon gång?
3. När kan man be till Gud och vad kan man be till Gud om?
4. I dramat funderade Vilda på varför Gud gav dem regn när de hade bett om sol. Varför blir det inte alltid som vi ber? Svarar Gud verkligen alltid på bön?
5. Har du någon gång fått ett bönesvar från Gud? Berätta gärna om det!
6. Arne brukar alltid säga att Jesus är densamme igår, idag och för all framtid. Vad tror du det betyder?